

Protokol nahrávky*

Pamětník: PhDr. Miroslav Kovářík (občanským jménem Kovařík)

Datum a místo natáčení: 10. 1., 17. 1., 24. a 26. 1. 2017 v Praze

Natočil a zpracoval: Vilém Faltýnek

* Protokol nepředkládá ověřená fakta. Reprodukují informace v té podobě, jak je uvádí orátor, a to včetně jeho hodnocení. Případné vnější faktické korekce nebo zpřesnění jsou odlišeny hranatými závorkami.

Miroslav Kovářík – 1. část záznamu	
1. NAHRÁVKA	
0:00:00	Představení pamětníka. Narozen 15. 8. 1934 v Praze, na státní svátek Nanebevzetí Panny Marie. Rodiče pocházejí z obce Myšenec, děda Volf byl kostelník a hrobař. Rodiče se seznámili v místním divadelním souboru při faře. Otec se jmenoval František Kovářík, matka Alžběta Volfová, v polovině 20. let přišli do Prahy, otec začal pracovat jako tramvaják.
0:09:30	Život v Praze. Bydleli v „elektrických domech“ určených zaměstnancům „elektrických podniků“ u pankrácké vozovny. V roce 1940 nastoupil do první třídy, do obecné u pankráckého kostelíčka. Za války tam byla kasárna SS a škola se přestěhovala k nuselské radnici. Po skončení války pokračoval pátou měšťankou, a pak si podal přihlášku na gymnázium do Michle. – Bydleli s rodiči na ulici 5. května č. 5. Události května 1945. Otcové postavili z tramvajů barikádu, aby německá armáda nemohla přijet do Prahy a zasáhnout proti povstání. Vojáci je zahnali do sklepů, zamkli a pak domy zapálili. Otcové probourali sklepy v celém bloku domů a tudy se všichni zachránili. Přežili tam dva dny díky tomu, že ve sklepech byly zásoby jídla. Po osvobození se neměli kam vrátit a nastěhovali se ke strýci Jaroslavovi do Krče. Situace řidiče tramvaje v době narátorova dětství, výhody pro rodinu, za války bývaly i tramvaje zatemněné.
0:30:09	Žili u Jančků, v sousedství bydlel Ivan Olbracht. Po několika dnech otec zajistil náhradní bydlení v domě po Němcích v Pribinově ulici. Rodičům to tam ale nevyhovovalo a za rok se znovu stěhovali. Do opraveného bytu na Pankráci se vrátili později. Matka byla švadlena. – Směřování během školních let. Vliv kantorů. Nebyl družný typ. Často zůstával ve společnosti sestry a jejích kamarádek. Volný čas trávil četbou knih. V domě měli knihovnu. Vztah k literatuře se formoval až na gymnáziu, pod vlivem profesora Vojtěcha Pražáka, když se od staročeské literatury dostali k Máchovi. – Otec byl komunist, od roku 1945. V roce 1946 při volbách se MK hlásil k lidovcům. Na škole měli stranickou buňku. Zde byl vliv profesora náboženství, pátera Jeřábka, který byl v mládí v Africe na misi a zajímavě o tom studentům vyprávěl. MK projevil zájem stát se knězem.
0:46:33	Událost, která způsobila, že musel studium přerušit: začal vydávat svůj časopis Vzhůru! napodobující Foglarův Vpřed! Psal ho rukou, za poplatek ho půjčoval. Publikoval své nápady, úvahy, poznámky k četbě. Jednou týdně. Jednou přinesl Vzhůru! ukázat Jaroslavu Foglarovi. – Únor 1948. Nechápal postupné změny, výměny pedagogů apod. Profesor Jeřábek do časopisu vložil lísteček, aby si poslechl vysílání Radia Vatikán. Časopis byl zachycen agilním spolužákem. Od té doby musel MK časopis předkládat ke schválení. V roce 1950 ke stému výročí narození TGM vlepil MK do časopisu fotky k tématu. Následky: byl vyloučen na rok, i kvůli náboženství a vztahům s Jeřábkem. Sextu trávil doma. Otec zařídil zdravotní posudek a léčení v

	domácím prostředí. Tím MK unikl definitivnímu vyloučení.
0:59:13	Poté studoval na pedagogickém gymnáziu v Korunní ulici na Vinohradech. Strávil tu důležité dva roky ve svém vývoji. Tehdy poznal poezii Karáska ze Lvovic, hudební výchovu učil Bohumil Kulínský, výtvarnou výchovu učil loutkář Otto Rödl... V Michli byl spolužákem Boris Jachnin, neměli spolu dobré vztahy. Fakticky nebyl z michelského gymnázia vyloučen, ale měl ze zdravotních důvodů přerušené studium a nemohl se tam vrátit. Byl ve Svazu mládeže, všichni maturovali ve svazáckých košilích, patronem jejich svazácké organizace byl Pavel Kohout. Pedagogické gymnasium pro vzdělávání učitelů národních škol v ulici W. Piecka (Korunní) bylo dříve církevní, mělo i kapli.
1:10:03	Ideologický vliv na soudobou literaturu nevnímal, neměl možnost srovnání. Karáska si oblíbil jako protiváhu dobové poezie. Vztah ke Karáskovi. Osobně se nesetkali. Sbírkou obrazů Karásek odkázal Československé obci sokolské, měl galerii v Tyršově domě, dnes obrazy patří NG. Karáskova knižní sbírka je v letohrádku Hvězda. Karásek zemřel v březnu 1951, MK reagoval na jeho poslední sbírku vlastní poezií, sbírkou První setba. Časopis Vzhůru! ho naučil literárnímu režimu. Sbírkou byl první zaznamenaný projev vztahu k literatuře. Karásek je pochovaný na Malvazinkách. Informace o jeho pohřbu vyšla pouze v Lidové demokracii. Tento deník mohl publikovat věci, o kterých se jinde moc nepsalo. <i>(MK ukazuje poděkování za projev účasti od vdovy.)</i> Na konci sezóny 2016-2017 plánuje pořad o Karáskově příteli Karlu Hlaváčkovi do libeňského Divadla Karla Hákera.
2. NAHRÁVKA	
1:22:17	Soubor dokumentů k Docela malému divadlu předal do Litvínova, ale tamní kronikář není specialista na divadlo. Doporučuje převedení fondu do IDU. Má doma ještě mnoho dalších dokumentů. Kopie z ÚSTRU, článek z Village Voice apod. – Pedagogické gymnázium. Jak bylo zaměřeno na učitelskou profesi? Se spolužáky chodili na náslechy do různých škol. Rozhodnutí pokračovat v pedagogice i na pedagogické fakultě? Nemohl z kádrových důvodů (matka věřící, průšvih s časopisem, i jiné věci). Musel nejprve do výroby, aby pak mohl na vysokou školu. V září 1952 nastoupil do ČKD Stalingrad jako pomocný dělník ve slévárně barevných kovů, pracoval na směnný provoz. Utrpěl zranění oka. Lékařka se rozzlobila, že ho zařadili do rizikového provozu, a poslala ho do jiného oddělení, stal se provozním chemikem.
1:34:37	V metalurgické laboratoři zažil protesty proti měnové reformě v roce 1953. Když odcházel za stávkujícími dělníky před budovu, vypnul plyn v laboratoři. Tím se procesy znehodnotily a později byl obviněn ze sabotáže. – Na pohovorech na vysoké škole se dozvěděl, že na denní studium nemůže být přijat a nastoupil do Lomu u Mostu jako učitel na základní školu. – Při práci v ČKD byl členem souboru ČKD Stalingrad, který dirigoval Miroslav Košler. Zpívali dobový repertoár, lidové písně apod. Zkoušeli ve vinohradské sokolovně, která byla po likvidaci Sokola přiřazena k ČKD. Zpíval i v nuselském chrámovém sboru u [Jana Marii] Dobrodinského. Před mutací (od roku 1947) zpíval ve Schole cantorum, mužský tenor. – Co se stalo v laboratoři. – Následky účasti ve stávce nebyly žádné. – Lom u Mostu. Anarchistická historie, vycházela tam kdysi Omladina, vztah k S. K. Neumannovi. Byl tam komunistický starosta Pánek. Měl blízko k jeho vnučce Evě Oubramové. Spolu dělali pořad koktejl pro Monu Lízu. Měla všude dveře otevřené, dělala pro MK záštitu. – Vojna v Martině a ve Vyškově 1954–1956, krásné dva roky. – Profese učitele, šlo mu to. Když rukoval, žáci se s ním loučili na nádraží. Učil hudební výchovu, češtinu a

	ruštinu. Studoval dálkově a kvůli vojně studium přerušil.
1:57:48	Vojna byla zásadní ve vztahu k literatuře. Festival Slovesná jar, MK tam jezdil s Jiřím Wimmerem a Jiřím Valou. V porotě byl Josef Mistrík. MK tam směl recitovat Blatného Terrestis. V roce 1970 se zúčastnil s verši Hraběte, jela s ním Jiřina Švorcová, seznámení mělo později důsledky. Později ho přestali zvat. O 20 let později ho znovu pozvali (1990). Jano Mistrík. Zahradníckovo Znamení moci. Osud festivalu, jehož organizátorem byl Mišo Kováč. Rozpad Československa. - V Bratislavě hrál v klubu na Prepoštské, přednášel Ginsberga.
2:13:54	Vojenská služba. Sloužil u tankistů. Vojenské hodnosti. V Martině chodil do místní knihovny a během vojny si načetl slovenskou poezii. Rok nebyl promarněný. Následující rok strávil ve Vyškově. Začal vycházet časopis Květen. Při výletech do Prahy na opuštěák poznal Divadlo hudby. Po letech tu viděl první veřejný pořad Holanovy poezie, matiné, přednášel Jaromír Spal.
2:26:21	Dálkové studium VŠ. U odvodu nedostal odklad, povoloval se pouze denním studentům. Krátce po odchodu do civilu v roce 1956 vypukly „maďarské události“. Po návratu z vojny dál studoval. Profesorka [Jaroslava] Janáčková. Vedoucím doktorské práce byl básník Vladimír Křivánek. Oponenta [Josefa] Peterku odmítl, místo něj oponoval Vladimír Novotný. Psal spoluautorství interpreta při přednesu poezie. Před tím vydal skripta pro potřeby Lidové konzervatoře „Slovo – tvar – prostor“. Z historie sborové recitace. Po návratu šel taky znovu učit. V letech 1956–1961 učil v Litvínově, 1961–1967 samostatný odborný pracovník Okresního muzea Most. Od roku 1967 byl na volné noze. Dostal byt v Chudeříně, později u Koldomu. – Místní ochotnický soubor Jitřenka. Režíroval tam kolega učitel ze školy Jaroslav Richter, přizval ho. MK hrál hlavní roli v Calderonově hře „Život je sen“. Byl otevřen nový sálek v Hudební škole. Zde pořady Hrajte moje blues a večer Shakesparových monologů pořady byly ozvěnou pražského Divadla hudby, jmenovalo se Divadlo hudby a poezie. Podobné divadlo hudby bylo v Liberci, Plzni, Olomouci, Brně... MK založil Docela malé divadlo, zkoušky 1961, první premiéra 1962. Inspirován holanovským matiné. Škola dnes neexistuje. Za devět let uvedli 20 premiér. Jedna z nejdůležitějších: Whitman – „Podivná stráž“. Scénografické prvky inscenace. Účast pianisty. Nad scénářem „Podivné stráž“, otištěným v publikaci „Slovo – tvar – prostor“.
2:49:42	(záznam na video) Vznik Docela malého divadla. Jitřenka byla odnoží Závodního klubu podniku Benar. Působili v prvorepublikové vile Hudební školy, jejímž ředitelem byl Viktor Kristián. Divadlo hudby a poezie vedené Jaroslavem Richterem, hrálo pravidelně v neděli. Ano to MK nestačilo, byl opojen poetikou semaforového typu. Založil vlastní soubor. Premiéra: „Bon jour, amour“. Ze zpěvy sladké Francie. Členové souboru: Helena Cellerová, Jana Rezková, Jiří Melzer, Jiřina Zemčíková [aj.]. Hráli pohybově mezi loutkovou a pantomimickou stylizací. Už tehdy dělal hudbu Jiří Bulis. V Litvínově hrálo z Chomutova vyhnané Divadlo v podloubí – jeho členem byl i Bulis. Každá báseň měla vlastní prostorové i pohybové aranžmá. S inscenací vyhráli Jiráskův Hronov, MK dostal cenu za režii a televize natočila výběr. Televizní záznam vizuálně upravil Adolf Born. Byl to úspěšný vstup, přihlásili se i na Wolkerův Prostějov. V prostějovském kole byla v porotě [recitátorka Ludmila] Pelikánová a ta jejich přístup odsoudila. Naopak Jiří Ostermann se rozhodl pozvat je do Violy. V Hronově byl v roce 1963 první „sjezd“ malých divadel, Luděk Nekuda, Pavel Dostál z Olomouce aj. Dohra v roce 2005: Pavel Dostál jako ministr kultury sezval všechny generační soupeřníky z hnutí malých divadel. (konec videozáznamu)

3:04:10	<p>Kdo byl Jaroslav Richter, učitel výtvarné výchovy. Viktor Kristián. Jarda se neurazil, když si MK začal v jejich souboru hledat spolupracovníky do budoucího DMD. Richter vytvořil návrhy plakátů DMD, nerealizovaly se. Jejich sbírka je ve fondu, který MK předal do Litvínova, ale nyní usiluje o jeho předání do IDU. Liberecká Ypsilonka vyrostla z podhoubí libereckého divadla hudby. Hudebníkem v DMD byl Vladimír Mašek. Brzy přišlo z Chomutova Divadlo [Divadélko?] v podloubí, králi všichni v Hudební škole. Jejich vůdčí osobností byl Ladislav Vencálek, dnes brněnský novinář. Dál Zdeněk Šlajs, Theodor Rajdl a Jiří Bulis. Bulis žil hudbou. Zahynul při autonehodě, je pochován v Prostějově. Je tam pohřben také Miroslav Kubes, který byl pro MK velmi důležitý. Básník a písničkář, utonul (v roce 1975) velmi mladý, MK inscenoval Kubesovu prózu Kamila. S Nikou Brettschneiderovou po jeho smrti udělali literární panychidu. Kniha o Kubesovi z nakladatelství Galén. Součástí je záznam narátorovy recitace Kamily. Jejich přátelství s Kubem bylo velmi blízké.</p>
3:20:41	<p>Divadélko v podloubí. Zdeněk Šlajs svůj talent nerozvíjel a jeho dráha se předčasně uzavřela. Jejich představení „Růže a dvě kosti stehenní“. MK v tom hostoval. Pozval je do Violy na zahájení provozu. Scénář pořadu vyšel v Repertoáru malé scény. Ve viole se původně dělalo generační divadlo, teprve Vladimír Justl z toho udělal něco jiného. Členové Divadla v podloubí museli mít zaměstnání, Zdeněk Šlajs dělal poetické programy v jedné děčínské kavárně, tam začal jeho sestup. Nahlížení do práce Libora Vodičky Hnutí divadel malých jevištních forem. Tvořili ho studenti z průmyslovky. Jak došlo k hostování MK v Divadle v podloubí. V roce 1965 se soubor rozešel. Ladislav Vencálek (*1936) žije v Brně. Další osudy Z. Šlajse. – Docela malé divadlo. V roce 1969 se rozpadlo, jako srpnový hlasatel dostal zákaz, hleděl se ztratit z Litvínova. V roce 1970 našel byt v Praze na Balabence.</p>
3:38:48	<p>DMD inscenovalo generační poezii básníků narozených ve 20. letech: Jiří Orten, Ivan Blatný, Jiří Kolář, Ivan Slavík, Jan Zábřana, Ivana Diviš. Motivováno touhou doplnit obraz o neznámé barvy. Ortena si museli vybojovat. Jeho bratra [Otu] Ornesta pozval na pražské hostování, ten ale na představení nepřišel. Zážitek z vystoupení v Radiopaláci před publikem z Židovské obce. Orten má hrob na Novém židovském hřbitově na Olšanech. Je tam pochován i Ota Pavel a Franz Kafka. U Ortenovy poezie hrál na piano klavírista Mašek z Lomu u Mostu, Bulis už byl daleko.</p>
3:51:41	<p>Další pořad byly „Dny v roce“ Jiřího Koláře a Ivan Blatný. Blatného málokdo znal, riskovali. MK vsadil na to, že dělá pořad ze sbírky oceněné v oficiální režimní soutěži z Mladé fronty. Název „Miluji tě, krásná Te“. Kontakty s Josefem Jedličkou, žil se ženou v Litvínově. Ten se znal ze 40. let z Prahy s Ivanem Divišem a Janem Zábřanou. MK chodil k Jedličkovým pravidelně, scházela se tu literární společnost, mj. básník Jiří Černošník. MK organizoval (zase v jejich sále) Večery bez obalu, na nichž uváděl autory a muzikanty, později o Karla Kryla. Někteří z nich byli později aktivní v divadélku Kapsa v Karlových Varech. Objevil se tu mj. Miki Jelínek. – V Litvínově uspořádali happening, zažil předtím takový na Hlávkových kolejích v Praze. MK byl v té době relativně známý, byl redaktorem „Repertoáru malé scény“, od roku 1963. Kvůli happeningu se dostali do hledáčku StB. Potom pořádali potlach, v lese na okraji města, kousek od divadla. V den akce byl předvolán, měl to rozpustit. Dělal v Litvínově nejen divadlo, ale širší osvětovou činnost, hledali generační kulturu. Vystupoval tam i Karel Kryl. Jeho pořad se jmenoval „Prosím, nehažte kamení“. na Večery bez obalu zval i Vodňanského a Skoumala. – Ženy v tehdejší poezii. Eva Oubramová, za svobodna Pánková, měli se brát, ale sešlo z toho. Psala hezkou poezii, vyšla posmrtně.</p>

4:09:22	Pořad „Povíme si to“ z Divišovy rukopisné sbírky „Sursum“, premiéra 1966, ze Zábřany inscenovali „Lynč“ pod názvem „Mlčet je horší.“ Kontakty s Janem Zábranou. Diviš byl živý, sugestivní osobnost, básník-performer. Pořad „Povíme si to“ nesměl na Wolkerově Prostějově získat první místo, dostal druhé. – Vliv Semaforu jako dobového vzoru pro vlastní činnost. Kontakt s Jiřím Suchým. Viděl Docela malé divadlo při hostování v pražském Luxoru, kde býval literární kabaret, s pořadem „Prachy fuč, koně v talónu“ (americký folklór). Suchý se přišel podívat na zajímavé herečky. Jak se MK se Suchým seznámil: Spolupracoval s Vladimírem Stuchlem, šéfredaktorem Květů, prezentovali poezii z Květů v pořadu „Čtyři kola“. MK napsal do Květů rozhovor s J. Suchým. Tehdy Suchý uvedl „Sektu“, kritika ji nepřijala. V rozhovoru se jí MK zastal.
4:26:08	Suchý měl v 70. letech v souboru lidí, kteří na něj donášeli. Mj. jeden herec, který přešel z Docela malého divadla do Semaforu, R. Kuba. V Litvínově se Kuba snažil dělat vedle DMD i vlastní pořady. MK má skeny dokumentů StB z akcí, které organizoval – taky z potlachu. Potlach byl k 20. výročí osady Delaware, organizovalo ho Docela malé divadlo. - Před „Člověkem z půdy“ byla dvě představení z tvorby Ch. Morgensterna. MK je neviděl. Jeho zásadně oslovilo a nasměrovalo holanovské matiné v Divadle hudby. Mluvil na něm Jan Noha. Pozdní ozvěnou tohoto zážitku bylo „Bon jour, amour“. První zážitek Semaforu – „Jonáš a tingl tangl“. – Další, osobní inspirací byl Josef Podaný, původně učitel v Meziboří u Litvínova. Seznámili se při cestách autobusem. jezdili spolu z Prahy do Litvínova autobusem, Podaný taky učil. Později se stal redaktorem Mikrofóra, tehdy jediného pořadu, který se vysílal živě. Měl blízko k Redutě a Ivanu Vyskočilovi. Předčasně zemřel. Podaný jako inspirátor. Zážitek společného vysílání s Podaným v Ústí. – Reduta na konci 50. let. – Krajský podnik pro film, koncerty a estrády v roce 1968 nabídl narátorovi účast v pořadu se striptýzovými tanečnicemi na výstavě jablonecké bižuterie. V hotelu Praha. Přednášel poezii Václava Hraběte. Skončilo to okupací 21. 8. 1968.
4:48:08	Působení v ústeckém rozhlasu od roku 1966. V rozhlasové soutěži amatérských zpěváků vystoupil s písničkou z jejich divadla, „Růžový psaní voňavý“. Doprovázela ho živá kapela. Později dělal Týdeník o mladých pro mladé. Společně s redaktorem Janem Duškem. Využívali herce ústeckého Činoherního studia (Bartoška, Heřmánek, Veškrnová...). Jak s Janem Duškem připravovali pořady a natáčeli reportáže. V teplickém divadle vystupoval Karel Kryl, seznámili se tam a v ústeckém studiu natočili jeho první dvě písničky. Jsou na desce Bratříčku, zavírej vrátka. Osobně se sblížili přes poezii, Krylův otec vydával Zahradníčka a Reynka.
4:57:30	Dny srpnové okupace. Večer 20. 8. 1968 byl na návštěvě u Josefa Jedličky v Koldomě. Co je to Koldům. MK bydlel kousek od Koldomu. Když se večer vracel, slyšel hluk, připisoval ho rypadlům v lomu. V noci ho telefonicky informoval Jan Dušek. Chtěl jet do rozhlasu, ale bylo brzy, nic nejezdilo. Nádražáci ho pustili nákladním vlakem. Ve studiu zůstal, v rámci štafetového vysílání vysílal hlavně v noci. Po několika dnech se vracel domů a navštívil opět manžele Jedličkovy. Ti se právě balili k odjezdu do zahraničí. V rámci vysílání byl tím, kdo ohlašoval odlet prezidenta Svobody do Moskvy. Zprávu ověřovali.
5:15:23	Kontakty rozhlasových redaktorů s veřejností, lidé stáli u budovy rozhlasového studia a demonstrovali tak svoje sympatie. Další osudy rozhlasových pracovníků, Marie Brigadojové, Bohumila Brádleho, Jana Duška. MK působil jako externista.
5:21:56	KONEC

Miroslav Kovařík – 2. část záznamu

0:00:00	<p>Hledání generačních autorů pro DMD. Jak se dostal k tehdy neznámému Václavu Hraběti. V Liberci studoval průmyslovku Ivan Rajmont a na pohostinské představení DMD v Liberci přinesl obálku s texty. Dostal ji od herců libereckého divadla, manželů Mlíkovských. Byl to důkaz, že beatnická poezie dorazila do Čech. Rok po smrti Hraběte uvedli premiéru. „Stop-time, Requiem za Václava Hraběte“.</p> <p>Představení na půdorysu Mozartova requiem. Poslední hodiny Hraběte, po večeru ve Viole, zemřel na otravu svítiplynem, nešťastná nehoda, 5. 3. 1965. Rok poté premiéra. Začátek Mozartova Lacrimosa, scénografické řešení inscenace. Původně pořad doplnili o Holanovu báseň, pak ale zjistili, že k sobě texty úplně nejdou.</p>
0:14:35	<p>Mizanscena, na jevišti použili kmen stromu. Texty vždy znali všichni, mohli se v případě potřeby zastoupit. Ve vedení Violy Jiřího Ostermanna nahradil Vladimír Justl. Hrabě vyšel jenom v časopisu Divoké víno, vydával ho Ludvík Hess. Tiskl se nejdříve na hausbótu na Vltavě, potom v ulici V Jirchářích u Vojtěcha Cincibucha. Jeli hrát i do Lochovic. MK se s Hrabětem párkrát letmo minul, netušil, kdo to je. Hrabě dělal osvětlovače ve Viole, když hostovali, vozili si svého technika, Františka Procházku, a Hraběte posílali pryč. Rodiče Václava Hraběte, otec synovu smrt neunesl. V roce 1980 MK uvedl „Blues pro bláznivou holku“.</p>
0:30:16	<p>Druhá etapa Docela malého divadla začíná kolem roku 1966. Gregory Corso – „GC recital“, s tichým souhlasem Jana Zábrany. Využili zvukové repozáběry z hospody v Chudeříně. MK přednášel báseň manželství. Jiří Ostermann objevil způsob, jak přednášet beatniky, ve Viole dělal nejprve Ferlinghettiho a později Ginsbergův Kadiš, tím nalákal Allana Ginsberga do Prahy. Pak jako čtvrtý beatnický titul zařadili Whitmana.</p>
0:39:16	<p>V roce 1966 premiéra Diviše, v roce 1967 premiéra Ivana Slavíka. Poslední inscenace bylo „Znamení moci“ Jana Zahradníčka, premiéra na jaře 1968, dostal průklep od Ivana Diviše, který to dostal od Bedřicha Fučíka. Inscenovali se svícem na paškál (<i>cituje ukázky</i>), mělo to ohlas, publikum je přerušovalo potleskem. Na dvou představeních hrál úvodem Kryl svoje písničky. Hráli i v bohosloveckém semináři v Litoměřicích. Poslední repríza byla 30. 4. 1969 v Litoměřicích. – Sešly se různé okolnosti: Uzavření budovy kvůli likvidaci a o repertoár přestal být zájem, pořadatelé neměli odvahu je zvát. S Annou Volákovou se domluvili, že budou pokračovat na volné noze. Po roce 1969 se MK snažil dostat z Litvínova do Prahy. Získal byt v Praze na Balabence. byl evidován v Krajském podniku pro film, koncerty a estrády a na Pražském kulturním středisku. Provozovatelem Dosela malého divadla byla Osvětová beseda v Litvínově, fungovali na amatérské bázi, bez honorářů. Ale MK se tím živil, proto byl registrován přes agenturu. Na volnou nohu šel v roce 1967.</p>
0:57:10	<p>Pod PKS také moderoval festival Porta. Vztah příznivců trampské hudby ke komunistickému režimu. Postupná proměna atmosféry na konci 80. let. Začátek spolupráce s Portou. Jako rozhlasový externista točil první portu v roce 1967 v Ústí. Druhou už s kolegou Duškem uváděli. V roce 1967 s výherci rozhlasové soutěže podnikli cestu do SSSR (Kijev–Oděsa–Moskva). V Oděse MK hledal rodný dům Isaaka Babela. Ohromila ho Moskva. V Moskvě viděl v roce 1980 Divadlo na Tagance. inscenaci o Puškinovi „Товарищ, верь!“ Na pozvání Jurije Ljubimova jel se Zuzanou Kočovou. Silný zážitek. Představení začínalo před divadlem. Na Novoděvičím hřbitově u pomníku Majakovského recitoval „Blues pro Vladimira Majakovského“ od Hraběte. Bojoval s třeskutým mrazem. Se Zuzanou Kočovou se</p>

	seznámil v Rubínu.
1:15:48	Docela malé divadlo v roce 1969 skončilo, MK se v roce 1971 přestěhoval do Prahy. Moderoval Portu včetně předkol. V Malostranské besedě moderoval soutěžní pořad Písně dlouhých cest. Po letech se Písně dlouhých cest přesunuly na Petynku. Do svých moderací dával i poezii, případně minipovídky. Porta byla rozsáhlý podnik. často se stěhovala: Ústí nad Labem, Karviná, Olomouc, Svitavy, Litomyšl, Třebíč, Sokolovo, Plzeň. Dnešní situace Porty. – Na Wolkerově Prostějově soutěžil MK jako voják na vojně, recitoval vlastní verše, ale neuspěl. Jeden voják přednášel protiválečnou báseň G. Corsa. Potom tam jel až s vlastním divadlem. V roce 1968 tam přednášel Hraběte, jako porotce měl vlastní recitál. Před pár lety tam přitáhl Báru Hrzánovou s Máchovým Májem. – Dnešní trend: slam poetry. Chybí tomu závaznost výpovědi. Sleduje i Impro-ligu. Udrzuje se tím jazykové niveau, které jazyk potřebuje.
1:26:47	Rubín ho vzal, protože šéfem se stal bývalý člen DMD Zdeněk Potužil. Poznali se v roce 1966, pracoval jako technik v DMD. Po seznámení Potužila s Mikim Jelínkem se od divadla oddělili a pracovali spolu, inscenovali „Dvanáct“ Alexandra Bloka, vystupovali s tím i ve světě. Na základě toho založil Rubín, kde před tím hrál Radim Vašinka s divadlem Orfeus. Potužil sem pozval MK s pořadem Zelené peří. Začal v roce 1976, poslední pořad měl číslo 122, ale už se neuskutečnil v Rubínu, ale v Malostranské besedě. Zelenému peří vyšel v roce 1987 almanach. Princip pořádání Zeleného peří, autor je podroben kritice. Je pozván až na základě předložených textů. – Zelené peří dělal v Praze i v Brně, každý měsíc. Ovlivnil brněnskou poetickou scénu. Poznal se tam s Martinem Reinerem. – Antologie má kuriózní řazení autorů, Karel Sýs jako šéfredaktor Mladé fronty zasáhl do obsahu. Antošovou přesunul ze začátku knihy doprostřed.
1:39:07	Pokusil se později navázat na soubor divadla poezie? Dnes s Radkem Bláhou, jsou ve dvou, původně s nimi vystupovala i Blanka Koutská, ale stálý soubor neobnovil. Zrušení Zeleného peří v rozhlase, neproběhlo to slušným způsobem. – Rekapitulace rozhovoru. Životní fáze, jak se MK cítí. – Komentáře k vybraným fotografiím z osobního archivu: Na vojně založil soubor a jeli si domů pro nástroje, aby měli na co hrát. Byl velitelem tanku, do civilu odešel jako rotmistr. – Kdo ze spoluhráčů z DMD zůstal u divadla. – Při rozhovoru se Stanem Fishlerem 1965, ve Viole, při jam-session po představení.
1:58:39	Písně dlouhých cest v Malostranské besedě. – Po absolvování pedagogické fakulty byl promován pedagog, v 90. letech získal titul PhDr. – Nemluvil o PKS, o tom, jak jezdil po školách a se skupinou Kantoři. – V roce 1969 hrál v Liberci Camiho aktovky, plenérová inscenace, společně s ostravským hercem Dědečkem a Josefem Dvořákem. Jak se s Dvořákem hrálo. – Jak se seznámili s Alexem Koenigsmarkem, přes Koenigsmarkovy texty, které pak Docela malé divadlo uvádělo. – Ondřej Suchý pořádal v Litvínově „Film-appeal pro Cecílii“. – Oficiálně se jmenuje Kovářík, ale podepisuje se Kovářík.
2:14:53	KONEC